

[Socialministeren]

der end det offentlige system. Men jeg nævnte også, at det var vigtigt, at man fandt en måde, hvorpå de private organisationer og socialforvaltningerne kunne samarbejde; vi skal i hvert fald ikke fritage socialforvaltningerne for eller fratage dem deres ansvar for dette her.

I anledning af hr. Carsten Andersens indlæg vil jeg gerne sige, at jeg synes, det var meget relevant at bringe den mandlige prostitution ind i billedet. Når den ikke blev nævnt i mit indlæg ud over med et enkelt ord, var det, fordi det ikke var det, forespørgslen handlede om. Den tog nemlig udgangspunkt i UNESCO's rapport, som alene drejer sig om den kvindelig prostitution, men jeg er godt tilfreds med, at også dette spørgsmål indgår i det dagsordensforslag, som nu foreligger her.

Endelig vil jeg sige til hr. Pelle Voigt, at jeg synes, 16. marts-høringen var væsentlig. Jeg havde desværre ikke mulighed for at deltage i den, men det skal ikke skorte på min velvilje med hensyn til at prøve at få samlet de grupper, som står bag denne høring, for at få lavet en koordineret indsats, så langt mine midler i øvrigt måtte række til det. Så svaret er i hvert fald på det område positivt.

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Som socialministeren og jeg selv sagde i vore indledende bemærkninger, er det emne, vi drøfter i dag, først og fremmest et socialt problem. Det har også præget den debat, som har udviklet sig, og de synspunkter, der har været ført frem. Og socialministeren har jo også afsluttende svaret på den vigtige del af emneområdet.

Men der er stillet et par konkrete spørgsmål til mig, som jeg skal besvare her til sidst.

Fru Kirsten Lee stillede et par spørgsmål, bl.a. om den trafik, som jo er kendt, med, jeg havde nær sagt import af unge thailandske kvinder til Danmark. Jeg skal da villigt indrømme, at jeg finder det – ikke blot den trafik, men også den måde, den markedsføres på – særdeles ubehageligt og utiltalende.

Nu er det jo sådan, at ægteskabsformidling ikke er strafbar her i landet, så umiddelbart kan man ikke gribe ind over for det. Jeg synes netop, dette problem viser, i hvor høj grad det, vi drøfter i dag, er et spørgsmål om at skabe betingelser, som hæmmer eller som ikke fremmer de aktiviteter, som vi her drøfter, og som vi gerne vil begrænse omfanget af.

For man kan jo undres over de mænd, som lægger billet ind på disse annoncer, som reflekterer på de tilbud, og man kan undre sig over, at der i samfundet er sådanne holdninger. Det er disse holdninger, der må ændres, for at man kan få den praksis til at holde op. Man må undre sig over det kvindesyn, det menneskesyn, som ligger bagved, og som jo er den dybtliggende begrundelse for, at det overhovedet kan foregå.

Det andet var spørgsmålet i forbindelse med, at der har været politimæssige undersøgelser af nogle ægteskaber mellem tyske mænd og thailandske kvinder i Sønderjylland. Jeg ved, at der har været sådanne undersøgelser, og jeg skal gerne få opklaret, hvad der er sket på den tyske side i de tilfælde. Der er heldigvis et godt samarbejde i grænseområdet mellem det danske politi på den danske side og det tyske politi på den tyske side, således at det ikke skulle være særlig vanskeligt at få disse spørgsmål afklaret, og det bidrager jeg som sagt gerne til.

Til hr. Kofod-Svendsen vil jeg sige, at jeg stadig væk mener, at det annonceproblem, som spiller en betydelig rolle i hr. Kofod-Svendsens argumentation, i og for sig gribes forkert an. Jeg tror, det er et symptom og ikke en årsag. Jeg tror heller ikke, at man ud fra antallet af annoncer kan læse noget som helst om omfanget af prostitutionen, eller at der er en årsagssammenhæng i de forskellige lande, hvad dette angår. Da prostitutionen nu engang er der – og det er alle talerne jo enige om – er det væsentlige for mig, at de kommunikations- og informationsmønstre, som er nødvendige for prostitutionen, og som altid vil sætte sig igennem i forbindelse med den, vil finde andre, mindre tiltalende og også farligere veje end dem, vi kender gennem avisannoncerne.

Endelig skal jeg sige, at der i virkeligheden er gode grunde til, at Danmark ikke har ratificeret FN's konvention om standsning af menneskehandel over grænserne og udnyttelse af prostituerede, selv om den er helt fra 1949, nemlig at denne konvention på et par punkter i hvert fald går ud over, hvad vi finder det nødvendigt at straffe her i Danmark, og den er på et par punkter, i hvert fald efter min mening – og det er også baggrunden for, at man hidtil har holdt sig tilbage – ikke egnet til uden videre at overføres til dansk lovgivning.